

OPERATIE CUPIDO

Geweldig plan:

OPERATIE CUPIDO

(Uitgevoerd door Deesje & Charlie)

JORINE LANEMA

LEMNISCAAT 8 ROTTERDAM

Tekst: © Jorine Lamsma, 2024

Omslag en binnenwerkillustraties: © Leon ter Molen, 2024

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2024

ISBN 978 90 477 1712 6

NUR 283

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.

Kijk voor spelletjes, lessuggesties
en meer op: www.lemniscaat.nl

KOOPAVOND

Twee dagen voor Sinterklaas was mijn leven nog Normaal en Fijn. Eén dag voor Sinterklaas was alles Totaal Anders.

‘Heb je zin in een kopje thee?’ vroeg mijn moeder terwijl we alle drie onze jas aan de kapstok hingen.

‘Hoezo hoef ik niet meteen naar bed?’ Het was al laat, mijn normale bedtijd.

‘Vanavond mag je langer opblijven,’ zei mijn vader, die meteen naar de keuken liep om koffie te zetten.

‘Ik maak twee koppen thee voor ons,’ zei mama tegen me en ze liep ook naar de keuken. ‘Ga maar aan tafel zitten, we komen er zo aan.’

Ik was benieuwd of ik een koekje zou krijgen. Als we toch bezig waren met Uitzonderlijke Dingen Doen, dan kon een koekje er ook wel bij. Mijn tanden had ik nog niet gepoetst en speculaasjes horen bij sinterklaastijd. Over twee dagen was het Heerlijk Avondje. Daarom waren we deze avond met z’n drietjes de stad in geweest om cadeautjes te kopen.

Toen we thuiskwamen lag Karelteje nog steeds opgekruld op zijn lievelingskussen op de bank, alsof hij in de tussentijd geen snorhaar had verroerd, wat misschien ook wel zo was.

‘Zo, Deesje, dat was gezellig, hè?’ Papa was ook aan tafel gaan zitten en hij hield zijn koffiemok vast met beide handen.

Zoals altijd zat mijn vader aan de lange kant rechts van mij. Ik zat op mijn hoge stoel aan de korte kant van de tafel en links aan de andere lange kant zat mijn moeder, tegenover papa dus. Haar krullen waren, net als die van mij, vanavond boven op haar hoofd een beetje plat geworden doordat ze een muts had gedragen.

Kareltje was opgestaan van zijn kussen op de bank en was op mijn schoot gekropen om daar verder te slapen. Ik zat een beetje voorovergebogen, als een soort afdakje voor Kareltje, met mijn ellebogen op tafel en mijn kin op mijn handen. Mijn lievelingshouding. Als we eten mag ik niet zo zitten. 'Zal ik een turf voor je halen?' zegt mijn vader dan altijd, omdat zijn vader dat vroeger tegen hem zei wanneer hij dat deed. Dat betekent dat ik rechtop moet gaan zitten. Wat een turf is, geen idee.

Mama zette twee mokken thee op tafel voor haarzelf en mij. De koektrommel had ze niet meegenomen, dat viel tegen. Maar ik kon tenminste wel in mijn lievelingshouding blijven zitten totdat de thee was afgekoeld.

'We moeten je iets vertellen,' zei mama terwijl ze ging zitten.

Iets vertellen? Wat zou dat kunnen zijn? Het klonk serieus. Zou ze een nieuwe baan hebben? Moesten we verhuizen? Of zou mama eindelijk zwanger zijn? Dat zou het fijnste cadeau ooit zijn. Dan hoefde ik heel december geen ander cadeau, niet voor Sinterklaas, niet voor mijn verjaardag op 12 december, niet voor Kerstmis (al doen we nooit aan kerstcadeaus, dus dat is geen opoffering). Sterker nog: dan zou ik nooit meer een cadeau hoeven!

'Misschien heb je al een vermoeden,' ging mama verder.

Papa staarde in zijn koffie.

Ik had willen zeggen: 'Krijg ik een broertje of zusje?' Maar stel dat het iets anders was – haar stem was immers serieus –

en dat papa bijvoorbeeld een groot tentamen moest overdoen, of dat Charlie met haar hele gezin opeens toch op wintersport zou gaan, zodat we elkaar in de kerstvakantie niet konden zien... Het kón vervelend nieuws zijn, misschien kreeg ik géén broertje of zusje. Als ik dan 'Krijg ik een broertje of zusje?' zou raden, was het zielig voor papa en mama om mij te moeten teleurstellen. Het was beter om weinig te verwachten. Of nog beter: om te zeggen dat ik geen idee had. Wat ik eigenlijk ook niet had.

'Nee, ik heb geen idee.'

'We gaan scheiden,' zei papa opeens.

CLIFFHANGER

Een cliffhanger is als er iets heel spannend gebeurt in een film of een boek, en dan opeens komt er iets tussen – reclame, of een ander hoofdstuk – terwijl je heel graag wilt weten hoe het verder gaat. Dat heeft Alexandra uitgelegd.

Alexandra is de moeder van Charlie, mijn bff.

Samen met Charlie ben ik een boek aan het schrijven: *Roel en het raadsel van de Radboudstraat*. Alexandra helpt ons, want zij weet veel over boeken. Ze werkt op een boeken-uitgeverij.

Al haar tips schrijf ik op in een apart schrift. Ze legt bijvoorbeeld uit wat een cliffhanger is en dat je die kunt gebruiken om het spannend te houden.

‘Maar het mag niet te lang duren voordat de lezer verder kan lezen, anders haakt-ie af en gaat-ie nooit meer verder lezen...’

DE RUIMTE HEEFT GEEN BODEM

Scheiden?! Ik schoof mijn ellebogen iets naar voren, zodat Karelte bijna klem kwam te zitten.

‘Ja, we gaan scheiden...’ zei mijn moeder.

‘We weten het nog niet helemaal zeker...’ zei mijn vader.

‘... maar waarschijnlijk wel,’ vulde mijn moeder aan.

Mijn ellebogen schoven nog iets naar voren. Mijn favoriete houding voelde opeens anders, niet zo fijn. Ik keek naar de poster tegenover me aan de muur. De poster die ik al een miljard keer had bekeken. De bovenste helft van het schilderij is donkerblauw, bijna zwart. Het moet de lucht voorstellen in de avond of nacht.

Omdat ik me geen houding wist te geven en mijn ouders niet durfde aan te kijken, staarde ik naar het schilderij. Normaal word ik er rustig van. Deze keer niet. In mijn hoofd werd vuurwerk met strijkers en voetzoekers en drieklappers afgestoken.

‘Maar jullie hebben nog nooit ruzie gehad,’ zei ik. Mijn stem klonk raar, alsof ik op het punt stond te gaan huilen. Ik wilde niet huilen.

‘Inderdaad, we hebben nooit ruzie. Het zou beter zijn geweest als we wél af en toe ruzie hadden gemaakt,’ zei mijn moeder.

Ik hoopte dat ze het verder ging uitleggen, maar dat deed ze niet.

‘Vanavond gaat Daan logeren bij Mollie en Cecile,’ ging mama verder. Daan is de naam van mijn vader en Mollie en Cecile zijn goede vrienden van mijn ouders én ze zijn onze burens. ‘Daar slaapt hij de rest van de week, tot ik naar een tijdelijke woning verhuis hier niet ver vandaan.’

Er was nog steeds vuurwerk in mijn hoofd. Langzaam waren mijn ellebogen steeds verder naar voren geschoven. Karel-tje kwam klem te zitten en sprong met een klagende miauw van mijn schoot.

‘Dat we uit elkaar gaan betekent niet dat we vijanden zijn geworden, hoor,’ zei mama.

‘Maak je geen zorgen,’ zei papa, ‘we gaan gewoon met z’n drietjes Sinterklaas vieren én jouw verjaardag én Kerstmis én oud en nieuw.’

Nou zeg, dat was een geruststelling. Ik zag het al voor me: met z’n drietjes al die feestdagen samen doorworstelen alsof er niets aan de hand was. Onwijs gezellig...

Mijn ellebogen konden niet verder en mijn kin raakte bijna de tafel. Ik legde mijn voorhoofd erop neer. Er druppelden tranen op de tafel.

‘Je mag best huilen, hoor,’ zei mijn moeder. Ze pakte een zakdoekje en gaf het aan me. ‘Het geef niets dat je huilt.’

Weer zo’n ‘geruststelling’. Het zou zo fijn zijn als Karel-tje nog op mijn schoot had gelegen. Dan had ik hem kunnen aaien en dan zou hij gaan spinnen.

‘Ik ga maar eens,’ kondigde papa aan. ‘Ik zie je morgenochtend, Deesje. Ik breng je naar school om even met de juf te praten.’

Voor deze ene keer mocht ik bij mama in het grote bed slapen, op de plek van papa. Een geluk bij een ongeluk.

Terwijl ik wachtte tot mama me welterusten kwam zeggen, probeerde ik te begrijpen waarom papa en mama gingen scheiden. Ik kwam niet veel verder dan: papa en mama maken nooit ruzie.

‘Ik begrijp het niet helemaal,’ zei ik toen mama binnenkwam. ‘Waarom gaan jullie nou scheiden? Omdat jullie nooit ruziemaken? Mensen gaan toch juist scheiden als ze ruziemaken?’

Mijn moeder zat op de rand van het grote bed.

‘Je kent Hugo toch, mijn collega?’

Ik knikte. Natuurlijk kende ik Hugo. Iedereen dacht dat hij homo was omdat hij in de kinderopvang werkt, stom vooroordeel. Er werken ook heteromannen in de kinderopvang, al was het natuurlijk helemaal goed als Hugo homo was geweest. Maar hij vond piemels eng, had-ie eens tegen mijn moeder gezegd, behalve zijn eigen piemel. En toen hadden ze heel hard gelachen. Mama had ook heel hard gelachen toen ze het navertelde aan tafel terwijl we spaghetti aten. Er zat tomatensaus op haar wang door het lachen.

‘Hugo is aardig,’ zei ik. We waren weleens bij hem thuis geweest. Zijn vrouw was ook heel aardig en hij had twee leuke kinderen, Fanny en Mila, die een paar jaar jonger zijn dan ik. Daarna zijn ze ook een keer bij ons gekomen en hebben we met z’n allen pannenkoeken gegeten.

‘Ik vind Hugo ook heel aardig,’ zei mama, ‘en hij mij ook. Ontzettend aardig. Zo aardig dat we hebben gezoend.’

Aha! Dus daarom gingen ze scheiden: mama was verliefd! Hoteldebotel. Zoals ik op Robin. Maar zij heeft het wél verteld aan Hugo, of Hugo aan haar, of misschien niet verteld, niet met woorden, maar met een zoen. Dan is het ook duidelijk. Dan hoef je niets meer te zeggen. Net als in de film.

‘Later vertel ik er nog wel wat meer over, maar nu is het heel laat, je moet gaan slapen.’

Alsof ik nu kon slapen! Maar ik durfde niet te vragen of ik langer op mocht blijven. Ik wist het antwoord toch wel. Het was al bijna halfelf. Ook durfde ik mama niet te vragen of ik nog mocht lezen. Het boek waarin ik bezig was, lag op mijn slaapkamer. Misschien zou mama zeggen dat ik dan maar op mijn kamer moest blijven en naar mijn eigen bed moest. Er zat niets anders op dan braaf te gaan slapen. Of het in ieder geval te proberen.

Achteraf gezien was ik toch moe; ik had niet eindeloos wakker gelegen en was blijkbaar snel in slaap gevallen. De droom die ik die nacht had was heel griezelig. Ik droom vaak dat ik van iets hoogs spring en dat ik dan moet vliegen om niet neer te storten, terwijl ik weet dat ik helemaal niet kán vliegen. Als ik dan wakker word, ben ik blij dat het een droom was. Of ik droom dat ik in de klas ben en ontdek dat ik geen broek en onderbroek aanheb. Dan doe ik in mijn droom maar net of dat heel normaal is, terwijl ik me doodschaam. Soms droom ik ook léúk, dat ik ergens ben waar heel veel snoep ligt en dat ik dat allemaal mag pakken. Dan vind ik het juist jammer om wakker te worden en te ontdekken dat al het snoep weg is. Maar deze droom had ik nooit eerder gehad.

Ik droomde die nacht dat ik in de ruimte was, de ruimte van de planeten en de astronauten. Maar ik was geen astronaut, ik was gewoon Deesje, zonder astronautenpak, zonder ruimteschip. Ik zweefde helemaal alleen in de pikzwarte ruimte, overal om me heen was het zwart met spikkeltjes van sterren. Ik zweefde. Er kwam geen einde aan de ruimte, er was geen begin, geen boven- of onderkant. Waar ik ook keek was die donkere, eindeloze ruimte. Zweven is trouwens niet helemaal het goede woord, want dan lijkt het alsof ik een beetje van hier naar daar fladderde. Het was meer een soort zakken. Ik zakte, alleen was er geen beneden of boven. Toch

zakte ik en zakte ik; dat zag ik aan de sterren die naar boven gingen. Het ging maar door, het zakken. Er was niets anders en er kwam geen einde aan omdat er geen bodem was. Ik kon nergens landen.

Schrijversduo

Sorry, lieve lezers, ik neem even het woord over van Deesje. Jullie denken nu natuurlijk dat dit Deesjes boek is, een boek over het verdrietige verhaal van de scheiding van haar ouders. Dat klopt. Maar... het is óók het boek van Charlie. Dat ben ik (de bff van Deesje). Eigenlijk heet ik Charlotte, maar niemand noemt mij zo (Charlie past beter bij me).

Schrijven is een hobby van ons samen. Eerst gingen we *Roel en het raadsel van de Radboudstraat* schrijven, en mijn moeder hielp ons. Ik moet toegeven dat Deesje het meeste heeft geschreven. Ik heb de meeste tekeningen erbij gemaakt.

Roel en het raadsel van de Radboudstraat wordt een heel leuk boek (met übercoole tekeningen), maar toen gingen Deesjes ouders scheiden. Die hele Roel en zijn raadsel leken daardoor ineens stukken minder boeiend.

Op mijn kamer (die ik deel met mijn vijf jaar oudere zus Bibi) zaten Deesje en ik te praten over gescheiden ouders (Deesje vindt het heel erg) en over het raadsel van Roel dat even niet zo boeide en dat soort dingen. Opeens ging Bibi zich met ons gesprek bemoeien, zoals zo vaak.

‘Weet je wat jullie moeten doen?’ vroeg Bibi, en zoals gewoonlijk gaf ze zelf het antwoord zonder dat van ons af te wachten. ‘Jullie moeten samen een boek gaan schrijven over

gescheiden ouders en dat aan mama’s uitgeverij geven. Het wordt een bestseller, zeker weten.’

‘Over gescheiden ouders zijn al duizend boeken geschreven,’ zei ik, eigenlijk vooral om te laten merken dat ik niet ieder idee van mijn zus sowieso fantastisch vind omdat ze toevallig ouder en wijzer en slimmer is. Maar ik had ook gelijk: ik had al best veel boeken gelezen over kinderen met gescheiden ouders.

‘Alleen...’ zei Bibi (want ze wist het toch beter). ‘... er is nog nooit een boek over gescheiden ouders verschenen dat is geschreven door... een kind. En al helemaal niet een boek dat is geschreven door twee kinderen.’

Toen wist ik even niet wat ik moest zeggen. Heel irritant. Ook Deesje zei niets. Waarschijnlijk deed ze hetzelfde als ik: bedenken of ze ooit een boek had gelezen dat door een kind was geschreven. En vaststellen dat ze geen één boek kende dat was geschreven door een kind. (Behalve *Roel en het raadsel van de Radboudstraat*, maar dat is nog niet af.) Terwijl Deesje net als ik heel veel boeken heeft gelezen. Raar eigenlijk. Kinderen schrijven toch ook geen boeken voor volwassenen?

Deesje en ik keken elkaar aan en lazen in elkaars ogen wat we vervolgens tegelijk hardop zeiden: ‘Ja, dat gaan we doen!’